

KÁDÁR ANNAMÁRIA ELŐADÁSA A MESÉK SZEREPÉRŐL

Idén is megrendezték az Ady Endre Művészeti Általános Iskola és Gimnáziumban az immár hagyományosnak mondható családfesztivált. Szeptember 20-án délután volt az ünnepélyes megnyitó a Városi Hangverseny és Kiállítóteremben.

Először egy előadás hangzott el a hospice szeretetszolgálatról, annak jelentőségéről. Nagyon szép gondolatokat osztott meg hallgatóságával az előadó hölgy; szeretetről, önzetlenségről, segítőkészségről, az elmúlásról, a gyász feldolgozásáról hallhattunk örökérvényű mondatokat.

Délután három órakor kezdődött *Kádár Annamária előadása*, aki mesepszichológiával foglalkozik, a marosvásárhelyi Tanítóképző Főiskolán tanít, itt is él családjával. Nagy érdeklődéssel vártuk pódiumra lépését, annál is inkább, mivel gyermekkönyvtárunkban is található egy kötete, amely a mesékkal foglalkozik (címe: Mesepszichológia). Én személy szerint a PAX Tv Nyitott Akadémia című műsorában láttam őt szerepelni; már akkor megfogott közvetlen hangnemével, ízes magyar beszédével, illetve értékes gondolatokat átadó előadásával.

Ez alkalommal is a mesékről, a mesék fontos szerepéről tartott előadást. Nem is gondolhatnánk, milyen nagy jelentősége van a meséknek mindennapi életünkben, a felnőtteket is beleértve!

A család fontos szerepéről beszélt először. A gyerekek fejlődése szempontjából meghatározó, hogy milyen családi környezetbe születnek bele. Személyes példákat is mondott saját gyermekkorából, hogy az ő szülei milyen „hamuban sült pogácsával” indították el őt a nagybetűs életbe. Itt kitért az apa és az anya más-más szerepére.

Személyes életútját követhettük nyomon. Miután lediplomázott, általános iskolába került tanítani. Egy ötödikes osztályt kapott, ahol osztályfőnök lett, más tantárgyat nem tanított. Itt egy humoros történetet mondott el ebből az időből, mikor is ötödikes diákjai nagyon találékonyan „átverték” az osztálykiránduláson; mi, a hallgatóság nagyokat kacagtunk elbeszélése során.

A mesék fontossága kapcsán hangsúlyozta, hogy a mesékben mindig mi vagyunk, mi szerepelünk! A mesei történetekben az élet minden lényeges kérdése megtalálható. Ismét megemlítette az otthonról hozott értékek jelentőségét.

A sárkánnyal – mint jellegzetes meseszereplővel – mindnyájan szembesülünk, ugyanis saját „belső sárkányunkat” kell legyőznünk a mindennapokban.

A következő részben a *varázsmesék* típusát emelte ki. Ugyebár úgy kezdődnek a mesék, hogy a hős elindul világgá szerencsét próbálni... Ez a tény átfordítható a mindennapi életre úgy, hogy az embernek ott kell hagynia a komfortzónáját, otthonát, családját. Ehhez pedig életbátorság kell! („Egy életem, egy halálom...”) A főhős a „senki földjére” téved, itt nagyon fontos az a bizonyos hamuban sült pogácsa. Vándorlása, útja során végigkísérik az áldások, amelyekkel útnak engedték. Ekkor megint nagyon fontos az apa szerepe. Ha leányról van szó, a következőket mondhatja: „Büszke vagyok Rád, lányom!”. Ha fiához szól: „Ez igen, ez jól meg van csinálva, fiam!”

Lényeges mozzanat, hogy a mesékben az energia mindig előre árad, s nem visszafelé! Nem mindegy ugyanis, hogy miként járja végig az emberfia az állomásokat.

Ezután Kádár Annamária kitért az úgynevezett „*lassú élet*” mozgalomra.

Ez a mozgalom Olaszországból indult el; az itáliaiak tiltakoztak a gyorséttermi lánc elterjedése ellen. Az előadónk szerint ez egy kulcsfogalom, a „lassú élet” mozgalmat mindenhol be kellene vezetni...

Úgy fogalmazott, hogy minden embernek hetente egyszer legalább „pizsama-napot”

lehetne tartani. Hogy mit értsünk ez alatt? Hát azt, hogy végre azt teszed, amit szeretnél! (Kiülni a kertbe a diófa alá, s hallgathatod, amint nő a fű; hanyatt feküdni, s nézni a felhők furcsa alakzatait; stb.)

A mesékre visszatérve a próbatételek szerepét hangsúlyozta, s kitért az ismétlésekre is. Fontos az életben, a mesében is a *kivárás*: többször kell nekivágni mindennek.

Döntő szerep jut a *szerepidentitásnak*. Észre kell venni a mindennapok csodáit, s ehhez nyitottság kell! Sajnos sokszor negatív forgatókönyveket írunk, így aztán el is bukjuk az akadályokat. Kiemelte az önbeteljesítő jóslatok szerepét. Erre példának *A kisködmön* című mesét mondta el rövidített változatban.

Stratégiát kell váltani! Nagyon fontos az időhöz való viszonyulásunk! Hatféle viszonyulásról beszélhetünk:

---múlt pozitív – múlt negatív;

---hedonisztikus („carpe diem”) – fatalisztikus jelen;

---jövőorientáció – transzcendentális jövő. (A gyerekek a hedonisztikus jelent élik általában, miként a kamaszok is.)

Előadása végén Kádár Annamária az *álmok szerepére* tért ki. Hogy lehet élni, s érdemes-e álmok nélkül élni? Igenis legyenek kitűzött céljaink, álmaink, legyünk jövőorientáltak! Így talán, mint a mesehős, könnyebben vesszük az elénk tornyosuló akadályokat.

Hát, röviden ennyit az előadásról... Nehéz volt megfogalmazni, de talán a lényegét át tudtam adni az olvasónak. Ezt az élményt, amelyet akár katartikusnak is nevezhetünk, mi, ott lévő hallgatóság személyesen megtapasztalhattuk. Hatalmas tapsviharral köszöntük meg Kádár Annamáriának az előadását; igazán szerencsésnek mondhatjuk magunkat, hogy jelen lehettünk.

Fejesné Szabó Piroska